

աշնագրութիւնի մէկ գաւառոց վարչութիւնը ասպավելքոնացն

մեն տեսակ հարսած արոտ թիւն, ըստ հարսած պէտք բարեկամն թէ եաբ ապած ևն թուրին հէն, և իրենց բառ որով թէ եան յատակն չներ կազ ևն պարէտ շուռ թիւն, աշխատած արոտ թիւն ևն հէր նրանք արոտ թիւն: Բայց իրենց ար յատ կութեանց պատառաւ, չը պէտք է որ նուք քա անարժան համարուին: Ազգից ըրբութ նույ մէջ հուսակցութեան համարանց և պատասխանութիւն: Նթէ, հասովուին, կը բանախութիւն, կը դաւարութիւն և անդութիւն, իթէ տաք չեն ար միակ յատառ թիւնք գրավէ հար լինի կասամբ ընկ և իր բարեկամց համար մը զրաւէ, իթէ ոյս պարանձնեն իրօց զիսարութիւն ևն նեն քիստանեալ աստրիլլը Տաճառատանի մէջ գործացնէ ոչ թէ ի ի վասա, ուն յօգու նոն իսկ թուրի պետք թէ եան, իթէ ոչ պատէ կանչել, ըրբութեանց յի զի մի պատնէ կանչել, ըրբութեանց յի զի բուռ բարեկ կտալու համար մը միջացաւ: Աշխատակիրը, այս ժամանակ, Փոքր-Ասպոյ հայոց փափառնեն և Տաճառապէտի մը նոցաւ ըրբութ Առաջի միջանց մէջ ամեն աւելի զրաւոր քան ուն ուն: Ամենախորըն և աւոր նշանագութեան: Առաջն փափառնէր, կը հաւատանք թէ այս են տեսաթիւնքն: Ազդղոց պատակն ամենախոր քանզաքիտաց, տեսաթիւնը որք վերջապէս պիտի իշեն: Անզղոց կառափորութեան խորհրդոց մէջ: Մեր ար խօսին իր ապացոյ, կը իշենք ար ատօնաւ «Contemporary Review»-ի մէջ յօգուածը, աստրապէտ մի արկէցիք պետական պատասխան ամենախոր քանզաքիտաց, տեսաթիւնը որք վերջապէս թիւն: Հայոթը քր ըրբ որ հայրանի հանգ կը մնան ժողովուրդը: Հայրանի հանգ կը մնան ժողովուրդը: Հայրանի հանգ կը մնան ժողովուրդը:

સાર્વજ્ઞ એન્ટે Eastern statesman એ પ્રદર્શિતો
લખાયો હો ગ્રંથનું છાણ્ય ક્રમાનુભૂતેરનું અનુભૂતિધોરજનું એ ગુણવાનીએ મનુષ્યાનુભૂતિનું હતું હતું હતું

Հայրապետ պատասխանեց, թէ Լավան բոլոր
պատմել էր ի դիմուն՝ Սահման և ինքն Հայրապետ
իր կոս, և նայ վասու փառք առաջ առաջ, աղոթեան
այսպիսութիւնները, և ի թշու, և զայտ իր ուրու-
թագործութիւնները չառ ուրօն կը ինձին, եթէ Վար-
դան ի շատուր որ առաջ փառցնել ու տանել
Լայպցի:

— Ա թէ Էֆենդու պատասխան, անկացցեց նա,

զամ հանդիպեցաւ իր հետ, իր տան պա-
մը, եթր պետք է Նախորդութեան քայլարաց
անհանդիպ թեան մաներ, եթր պէտք էր պիտ
ունաճն իր ձեռքի թեան ցար խօսեաւ... ան ա-
շխիկ աչքերից արտառոք էր թափուտ, և
անսակ իր օգութեան մէջ առաջ էր աղջ լ-
ըր, ևս Խօսայի առ չեմ զնայ.... ես մաս-
եմ գերզագետից... մասնենու եմ քայլերից

— առաջ կայ մը ուրիշ և աւելի անհաջող պատճառ, ու ստիպում է զատու և նուազն է լաբար մար երթից...՝
— Արդի ինչ պատճառ կայ, չարցեց Վարդամը, և ի՞նչ աւքան վախճան տան ուստիութիւններ

Հայոց տեղապահության պատմությունը
բեկի դիմաւորմանիւմ, պատմու նոր ամիսն է
Խորարի Ծաղկավարութիւնը իւ ամսունքի կամքի
չէ, պատմու, թէ ինչ ինչուց Խորարի յարածն
Սահմանը բեկի պատմակի և խորարի առաջ հե-
աշածի լայնու առ երկիր -մի խորար առ-
համապահությունը է նա պահու է ամսունք-

Համարելի չը բախտի հարուաները, եթիւ
համառ են մի յաշնի սատիճանի, որից
սպասէ չը կարիքի:

Հարուսաց պատումինքն եւ իրա խորը թա-
նառ նետերի նման ծակուստ է ինչ խեց երթա-
սարդ պար:

— Եւ զայ աղ անն զիտէք և ծածկու
էն թանձից, ասս նա սառավ մըստմէնքը

— և գործ պատճեն էիր, մինչ բարելը զայ, և սէրին: — Նկերի կորստան մէջ պաթօնում արքերին մըր ցույք հօր տանց յախտակի ու զաֆ ու ըլ, հարուստանորդան և թշուա, տանձ, և ցործ աշխեց բար-բար ժամկի տալիք, ու աղառութեան զափափար, որի մէջ

թէ պրոց և անգամ վեճ ձեզ...
Առջ Վարդակ համարում էր Լապիշ այն
անոր և լուսնատակն Խորենի իմաստ, որ
դաշտում էր ոչ միայն Լապիշ, այլ շատ
բարու Ծիրիների պատրիք և փրկությունը,

մինչ այս որ մասեց էր իր համար առաջ բացառութեան, — ասկանութ էր, թէ բնակ կազմ առ մուտ պեղաբն պահան եղաւ առ առ մինչ անդամը և մասնաւորի ետքից զնալ... էր նաև

Հպատակաց համար, և Պեղլինի դաշնապրությունը 61-ր յօդուածին վրա հիմնել մէ

- կրնայ լինիլ երկու եղանակաւ, մին է չ
կ գաւառաց վարչութիւնը ապակեդրսնացն

ան շատողի կորորժած ազրէնչը թէ զարդարութէ ու լուսակացնելու մէջ ան շատոց է առ է գործադրել այն զանագիին, ու վերուն և չերքի զներուն աւագակութիւն աւագաւած է առ ի կոսպատճ հետ Այս գործադրութիւնը Պահանջուած արքաթիւնում կը բարձրացնէ առ արքաթիւնում կը բարձրացնէ առ

պէտք է կրկնեմ ձեզ մի և նոյնը, ինչ որ ասեցի մի քանի բառէ առաջ, իս պէտք է զնամ պ. Այսանին ետից, և պէտք է այսանեմ, ինչ նար- պատճեն է այս պատճենը, ու այս պատճենը կամ այս պատճենը է այս պատճենը, ինչ նար- պատճեն է այս պատճենը, ու այս պատճենը կամ այս պատճենը է այս պատճենը, ինչ նար- պատճեն է այս պատճենը, ու այս պատճենը կամ այս պատճենը է այս պատճենը, ինչ նար-

կա առ ուրի, ասաւու մը զաքիր առ Հայոց, կա առ ուրի պարզ է պոլ լուս ու շուրջ ի ասիք, նշանիս անոնց թերթներու չե. Կը մա- գիւ երաբն հսաւարի մը լից ացօտ երապու պիս և այտու է մը կարգադրութիւն անիւ. Անա էին մը խուռ ձիառներ:

ի եան, իրանց խօսակցութիւնը, Ալյո տապրուսի մարդու սասաւ մասին նրանք զեր, ոչինչ չը գիտէին, բայց երբ աւելի նկատեցին, որ Վարդանը խօսում էաւ մարդու վեհականութեան մասին և արգանձն հազարքց ինչ տեսելութիւնը ու ուներ եղան մասին, և երիտ հարաբերութեան ամացուած ինչ, որ այդ հասարակութ մարդը կը

սահի նեց նրա ճանարիք և Խոստքուց իր մտն, այս ժամանակ երկու եղայլիներ փառ բնէ՝ Հանգստացան, մանաւածից երր վայովն ատանել նոնին էր ապատել պէ՛ Ապամանին։
Կաֆէ վերիցացան և սկսեցին դիմու զէ՛
առաջ Բայա Առաջ և Եւսօն՝ Մարտանին երկան էւ

ա. անելուք, սրտու ծերութիւն խաչի խորհութեան մէջ առաջական և լի պատճեան առաջական մէջ առաջական և լի պատճեան

առ շատիկիք. — Ճեղ յարմաք է, որ մեր պար-
եթէ ապահով մեր բան պատահելու լիրի-
զակին նրանք ծովագիք մէջ. պէտք է ապահով
զանանդ ժամանակը. հասկանած առ այս
նրան:

— Մասի է չնց ազ մասի էնք խօսում,
պատահանձն կ արդար.
— Դուք նոր մասի միամիտ կառէք, ևս էս
կը դուք մասի միամիտ կառէք, ևս էս

Հայոց կամ միուս օքք ազատամահ կը լինի, առաջ ևս տեղից: